

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae

Charlas, Antoine

Leodii, 1684

Cap. XVI. Respondetur aliis objectionibus contra Superioritatem Papæ ad
Concilium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38227

292 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
Ecclesia habet unitatem ex unitate capitis. Unde & Joann. 10. dicit Christus,
Fiet unum ovile, & unus Pastor. Si licitum esset appellare à Papa, & illi,
ad quem appellatur, esset Caput. Sic Papa non esset Caput, vel essent duo Ca-
pita, quod esset monstruosum.

C A P U T X V I.

*Respondetur aliis objectionibus contra Superioritatem
Papæ ad Concilium.*

1. **S**I, ut capite superiori demonstratum est, à Decretis
Concilii Constantiensis efficax argumentum trahi non
potest ad probandum, Concilium generale legitimo, & in-
dubitato Pontifice non esse superius; cum id præcipuum sit
illius sententiæ fundamentum, eo everso corruet illa, aut
nutabit. Etenim ex aliis probationibus, aliquæ minus solidæ
mediocri ingenii Lectoribus statim apparent; Quæ autem
verisimiliores videntur, si attentè perpendantur, & dili-
genter discutiantur, non tantâ vi pollent, ut animum ve-
ritatis sinceræ studiosum movere queant, quod ex earum
examine patebit.

2. *Probatio principalis* (ut dicitur in tractatu Universitatis
Cracoviensis super autoritate Conciliorum, justificatione
Concilii Basileensis, & depositione Eugenii IV. relato in
historia Universitatis Parisiensis tom. 5. ad annum 1440. Per
quam probatur superioritas potestatis Ecclesiastica super Papam, sumitur ex
conditione hujusmodi potestatis prout est in Ecclesia, & in Papa. Est namque
in Ecclesia hæc potestas continuè, permanenter, & perpetuè. Non est autem
assignare diem, horam, vel momentum, in quo Ecclesia deficiat hæc potestas,
& durabit usque ad consummationem sæculi; in Papa verò non est sic, cum
non semper vivat, possitque etiam privari, & sic carere hæc potestate, pos-
sitque de novo eligi, & iterum eam habere, & quoniam omne permanens,
& continuum præfertur variabili, interpolato, & temporali, sequitur, quod po-
testas, sive autoritas Ecclesiæ præemineat potestati Papæ. Si verum est
principium quod supponitur in eo discursu, sequetur potius
Papam esse supra Concilium. Non enim de Ecclesia formaliter
accepta agitur, sed de Concilio eam repræsentante, ut
patet

patet non solum ex propositione Cleri Gallicani, quam discutimus, sed etiam ex titulo, sub quo ponuntur verba supra scripta in illo tractatu. Est enim partis illius titulus; *De potestate Concilii*. Sic ergo argumentari possumus, OMNE PERMANENS, ET CONTINUUM PRÆFERTVR VARIABILI, INTERPOLATO, ET TEMPORALI, SED PAPA EST MAGIS PERMANENS, ET CONTINUVS, MINVS VARIABILIS, INTERPOLATVS, ET TEMPORALIS, QVAM CONCILIUM GENERALE, ERGO ILLI PRÆFERENDVS EST. Consequentia negari non potest, sicut nec prima propositio, quæ ipsorummet Adversariorum est. Secunda autem propositio ad oculum patet, semper enim per breviora intervalla defecerunt in Sede Apostolica Episcopi, quàm Concilia œcumenica, multoque facilius est, uno deficiente Pontifice, alium eligere, quàm Concilium generale convocare, quod vix semel per plura sæcula fieri potest.

3. Si ergo conveniens existimatur Divinæ providentiæ; ut auctoritatem regendæ Ecclesiæ universæ, illique fidei exponendæ, ac præscribendarum morum regularum, illic reposuerit, quo facilius esset accessus, ne nimis dilationes malorum incremento præberent occasionem; certè promptius, & expeditius à Sede Apostolica, quàm ab universis mundi Episcopis, aut in Concilio generali congregandis, aut per universas mundi partes dispersis, fidei, ac morum norma exigetur. Nam antequam convenerint undique, ac consenserint, vel consulti responderint, omnes Prælati, hæresis, quæ velut cancer serpit, multas inficiet animas, quæ vix poterunt ab hujusmodi putredine purgari.

4. Prosequitur Universitas Cracoviensis. *Secundo quia potestas hæc semper in Ecclesia fuit, & est, & erit recta quoad ea quæ sunt juris, & fidei, nec unquam Ecclesia à fide deviauit. Papa vero frequenter, & o. Perstat oratio in æquivocatione, & Ecclesiam confundit cum Concilio, à quo absit legitimus Pontifex. Nemo Catholicus dubitat, quin Ecclesia formaliter accepta immota semper in fide permanferit, & permanfura sit. Sed quæritur à quo ei proponenda sit, & explicanda fidei veritas. Nec enim Ecclesia universa, quatenus complectitur omnes fideles, etiam laicos, eo dono prædita est, ut veritatem doceat; sed sunt in ea quorum munus est docendi alios; sunt quorum est tan-*

L. C.
 De
 Concilio
 Gallicano
 III
 731

tum addiscendi; quamquam fieri non possit, ut tota simul Ecclesia errorem fidei contrarium recipiat; gaudent enim infallibilitate passiva, ut dicitur, sed quæstio est, penes quem sit suprema dicendi, ac regendi potestas, an penes Episcopos sine Summo Pontifice, an penes Summum Pontificem sine Episcopis, dum invicem distinguuntur.

5. Tertiò quia in Ecclesia (verba sunt ejusdem tractatus) est cognitio omnium necessariarum veritatis ad salutem, &c. sed à quibus oritur hæc cognitio, dum aliqua inest in verbo Dei obscuritas? Nonne ab eo, cui dictum est; *super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam. Confirma fratres tuos. Pascite oves meas.* vel solo, vel advocatis aliis Episcopis pluribus, vel paucioribus, prout ex rei gravitate, ac temporum opportunitate congruum judicaverit?

6. Sed posset adhuc magis urgeri difficultas ista. Quamvis enim facilius sit eligere Papam, eumque consulere, quam Concilium generale congregare, vel omnium Episcoporum suffragia seiscitari; tamen per breves illas moras, quibus vacat Sedes Apostolica, Ecclesia fundamento carens collaberetur; Pastoris destituta erraret; fratres, deficiente qui confirmaret, à fide dimoverentur; si usque adeò litteraliter intelligenda essent scripturæ loca, quibus summi Pontificis auctoritas constituitur. Hæc tamen, si quid valent, contraria opinionis sectatores, magis quam nos, premunt; Cum enim jurisdictionem quam nos summo Pontifici, illi Concilio generali vindicent, quis ea munia obibit interim, dum convocabitur Concilium generale, vel exquirentur omnium Episcoporum vota, quod longiorem trahit moram.

7. Verùm in summo Pontifice, non persona ipsa, quæ morti, aliisque casibus humanis subjacet, sed dignitas, auctoritas, & Jurisdictio attendendæ sunt, quæ semper virtute perseverant. Etenim Petro, seu fundamento, nititur Ecclesia, ab eo confirmantur fratres; ab eo pascuntur Christi oves, & Agni; quia fides, & morum regulæ, quas explicat, Ecclesiæ firmamentum, & cibus sunt. Mortuo autem Pontifice inmotæ permanent ab eo tradita, vel explicata dogmata. Et, si qua oritur nova difficultas, solvetur à Successore, cujus multò expeditior est electio, quam Concilii ex toto terrarum orbe congregatio. Itaque non deficiet

unquam Ecclesiæ fundamentum, firmentum, & cibus.

8. Si quis autem inſter, ſaltem tunc temporis Concilium generale ſupremam immediatè à Chriſto juridiſtionem habere, nihil contra nos ager, qui Cœtum, ſeu Concilium generale, cum legitimo, & certo Pontifice conferimus; non autem de Concilii generalis poteſtate, Sede Pontificali vacante, diſputamus. Cæterùm docent plures Autores, eo caſu poſſe tantùm Concilium providere neceſſitatibus urgentibus, & ut Pontifex creetur, procurare; Non autem quæ ad ſtatum Eccleſiæ univerſæ attinent, non expectato Pontifice, diſſinire. Ita Joannes Bagotius Gallus, ſcilicet Rhedonenſis, è Societate Jeſu in Apologetico fidei par. 1. lib. 4. diſput. 2. cap. 1. ſect. 2. num. 7. *Nec verò Eccleſia univerſalis, ſi Sedes Petri vacat, aut ob ſchiſmatis diſcordiam de verò S. Petri ſucceſſore dubitatur, aliud jus, & poteſtatem habet, quàm ut eas quæ ad ſchiſma tollendum pertinent, res tractet, & ſibi legitimum Caput provideat, SINE QVO NEC ROMANA, NEC VLLA ALIA ECCLESIA HABET A DEO PROMISSAM OPEM, ET AUXILIUM INFALLIBILE, PRO CONTROVERSIIS FIDEI DIRIMENDIS, SEV STATVENDO QUID CREDERE DEBEAT, &c.* Sanè ut obſervavit Andreas Duvalius, de Eccleſiaſtica poteſt. pag. 58. *Sicut in Eccleſia Cathedrali, Sede vacante nihil eſt innovandum, ita nec in Eccleſia univerſali deſiciente ſummo Pontifice.*

9. Objiciuntur adhuc varia incommoda, quæ accidere poſſent, ſi abſoluta Pontificis poteſtatis uſus, Conciliorum juridiſtionem, ac directionem non ſubderetur. Sed eadem, & majora ſequerentur ex ſubjectione Papæ ad Concilium, Itaque in utraque ſententia reſpondendum eſt, fore ut Divina providentia incommoda iſta modis etiam nobis ignotis, propulſet, ne potèſt inferri adverſus Eccleſiam Chriſti; languine redemptionem prævalcant.

10. Hæc igitur ſine præjudicio Dignitatis, & autoritatis Conciliorum verè generalium dicta ſunt, quorum uſum Eccleſiæ utiliſſimum eſſe certò cognoviſimus. Sed ut exiſtimamus, utque jam in principio notaviſimus, qui eorum autoritatem nimis efferunt, eorum convocatiõni, ac congregatiõni obicem ponunt, imò dum Concilium ſine ſummo Pontifice, quando legitimum, & certus exiſtit, de quo caſu omnis

nis

1. C
 De
 Concilio
 Gallicani
 III
 731

nis hæc instituta disputatio est, summo Pontifici opponitur, ac præponitur, non Ecclesiæ utilitati, ac securitati consultitur, sed via schismati aperitur. At verò ut capite cum membris consentiente frequentissima habeantur Concilia generalia, eorumque Decreta ubique, atque ab omnibus custodiantur, optandum, & procurandum est.

11. Ad autoritatem Concilii Basileensis, Papam Concilio generali absolute supponentis, respondendum videretur: sed illius Synodi exitus comprobavit, quam periculosa sit illa doctrina, quæ membra separat à capite, eaque invicem committens, caput aliis corporis partibus supponit. Si enim tunc alter Joannes Grangius Caroli VII. Francorum Regis animum in Eugenium IV. Pontificem commovisset; ac Divina providentia non permisisset, ut magis Principi illi suspectus esset Amedeus sub nomine Felicis V. à Concilio Basileensi creatus Antipapa, metuendum erat, ne dirum schisma rursus per plurimos annos Ecclesiam miserabiliter laceraturum foret.

12. Quamobrem consultissime prætermissa est ab Illustrissimis Præsulibus Gallicanis istius Concilii autoritas, licet ei quam adhibuerunt, Concilii Constantiensis Decretorum interpretationi suffragaretur. Hoc eorum silentium sufficientissima est responsio. Nec dubito quin argumentum ex ea reticentia validius appareat æquo cuilibet Judici, quam argumentum negativum, quod Launoius in favorem hujus Concilii trahit ex silentio Scriptorum circa penitentiam Cardinalis Arelatensis huic Concilio præsentis, vel tum quando depositus est Eugenius, & electus Amedeus, & tamen in Beatorum album à Clemente VII. relati; imò quam argumentum positivum quo Alexandrum VII. istud Concilium, approbasse infert ex illis ejus Pontificis verbis in Constitutione circa Conceptionem B. Mariæ Virginis. *Accedentibus quoque plerisque celebrioribus Academicis.* Quia nimirum inter illas Academias intellexit Parisiensem; cujus ea de re opinio præcipue Basileensis Concilii autoritate nititur.

13. Quæ circa secundam istam propositionem adhuc afferenda viderentur in examine quartæ, quæ strictissimam cum ista conjunctionem, imò inseparabilem, si Launoio credimus, habet, Deo dante, dicemus.